

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Tapkime tikėjimo ir gyvenimo sodininkais – pirmiausiai sau, o paskui ir kitiems. Sėkime savyje tai, kuo norime augti ir būti: gerais, tikinčiais, išmintingais, kantriais ir t. t., kad vieną dieną pasidžiaugtumėm visu tuo, ir galėtume būti kitiems tokiais, kokių kažkas ieško savo gyvenimo kely.

Nelaukime idealių sąlygų ar geros savijautos. Būtent tai pirmi ir kurkime! Tas, kuris ieško ir yra kaip Tomas netikintis, tegul atras savo gyvenimo kelyje tai, ko ieško, – tokiais aukime ir būkime. Mūsų buvimas šalia, mūsų gyvumas ir nuoširdumas daugiau reikalingesni, nei išaukštinta ir nepasiekiamą “fikrovė”.

Kiekvienas iš mūsų galim būti gyvenimo sodininku. Tai žmogus, kuris pasėja kitame žmoguje žmogišką sėklą – visai mažą, kuri vieną dieną užaugs ir išsiskleis nuostabiais žiedais. Tai ne vaidmuo ir ne misija. Tai savitas gyvenimas.

Ir mes tai darome ne todėl, kad siekiame susireikšminti ar valdyti, o todėl, kad negalime kitaip. Atminkim: mes tik pasėjame tas savitas gyvenimo sėklas, mes negalime priversti joms kituose augti ar neaugti. Tai kitos “dirvos” reikalas.

Ar sugebės žmogus pats užauginti ar patikės, kad gali? Ar turės kantrybės ir jėgų priimti, tuo gyventi, saugoti, gerbti ir sulaukti vaisių? Tai jau kito kelias...

Kai mūsų prašo pagalbos, padėkime, kuo galime; tuo, kuo esame.

Geranoriškai. Sąžiningai. Pagarbiai. Mes gali tapti kelrodžiu, ta sėkla kitoj žemėj, be pančių ar reikalavimų. Nepriekaištaukime kitam, jei kažkas kažkam nesiseka. Kartais norisi iš kitų reikalauti pagal save... Viskam savo laikas.

Tiesiog pasėkime savą gyvenimo sėklą. Ir palikime augti. Mes tik padarome tai, ką galime. Būti gyvenimo sėklą sodininku, tai – kitam dovanoti gyvenimą...

**“Tu įtikėjai, Tomai, nes pamatei, –
sako Viešpats. –
Palaiminti, kurie tiki nematę!”**

Jn 20, 29

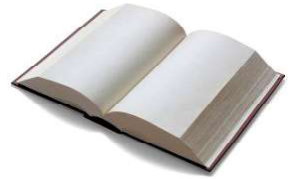

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 5, 12–16; Ps 117, 2–4. 22–27a; Apr 1, 9–13. 17–19

Psalmės atliepas

Dėkokite Viešpačiui, nes Jisai geras,
per amžius tveria ištikimoji Jo meilė.

Evangelija pagal Joną (20, 19–31)

Tos pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydu baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: „Ramybė jums!“

Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai nudažiugo, išvydę Viešpatį. O Jėzus vėl tarė: „Ramybė jums! Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu“.

Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė: „Imkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, – sulaikytos“.

Vieno iš dvynikos – Tomo, vadinamo Dvyniu, – nebuvo su jais, kai Jėzus buvo atėjęs. Taigi kiti mokiniai jam kalbėjo: „Mes matėme Viešpatį!“ O jis jiems pasakė: „Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu jo šono – netikėsiu“.

Po aštuonių dienų jo mokiniai vėl buvo kambaryje, ir Tomas su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir prabilo: „Ramybė jums!“ Paskui kreipėsi į Tomą: „Įleisk čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; jau nebebūk netikintis – būk tikintis“. Tomas sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ Jėzus jam ir sako: „Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę!“

Savo mokinių akivaizdoje Jėzus padarė dar daugel kitų ženklų, kurie nesurašyti šitoje knygoje. O šitie yra surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdami turėtumėte gyvenimą per jo vardą.

Evangelijos komentaras:

Mokiniai džiaugiasi pamatę Jėzų, ir pasakoja Tomui apie visa tai. Tad ir Tomas norėjo pamatyti vinių paliktas žaizdas, kitaip nepatikėsias... Na, o pamatęs – įtikėjo... Pati Evangelija neprašo, kaip atrodė Jėzus po prisikėlimo, tik pateikia tokią informaciją – Jėzus mokiniams „parodė rankas ir šoną“. Būtent taip – iš šių žaizdų jie atpažino Jėzų.

Nepaisant Tomo nepatiklumo turime padėkoti jam, kad jis nepasitenkino girdėdamas kitus sakant, jog Jėzus gyvas, net ir paties Jėzaus pamatymu, tačiau norėjo matyti vidų, paliesti ranka žaizdas, Jo meilės ženklus. Evangelijoje Tomas vadinamas „Dvyniu“ ir tame jis iš tiesų yra mūsų brolis dvynys. Nes ir mums nepakanka žinoti, kad Dievas yra: mūsų gyvenimo nepripildo prisikėlęs, tačiau toli esantis Dievas; mūsų netraukia tolimas Dievas, kad koks teisus bei šventas. Ne, ir mes trokštame pamatyti Dievą, mes taip pat, kaip Tomas, norime ranka paliesti Prisikėlusįjį dėl mūsų.

Kaip galime Jį pamatyti? Kaip mokiniai: per žaizdas. Žvelgdami į jas jie suprato, kad Jis iš tiesų yra gyvas ir, kaip visada, yra savas ir jiems vėl ir vėl atleidžia, nors tarp jų buvo Jo išsižadėjusių ir Jį apleidusių. Ir taip suprantu, kad Jo širdis plaka dėl manęs, dėl tavęs, dėl kiekvieno iš mūsų.

Galime save laikyti ir vadinti krikščionimis, kalbėti apie gražias tikėjimo vertybes, bet kaip mokiniams, mums reikia pamatyti Jėzų paliečiant, patiriant Jo meilę. Tik taip pasieksime tikėjimo sotumą, ir kaip mokiniai, atrasime už kiekvieną abejoną stipresnius krikščioniško gyvenimo savitumus – vienybę ir džiaugsmą.

Kaip Dievas gali būti „mano“? Kaip galiu „savu“ padaryti Dievą? Išardami „mano“, iš tiesų nesumenkiname Dievo, tačiau pritariame Jo minčiai – Jis panorą tapti „mūsų“, būdamas toks – mums gailestingas Tėvas. Būtų galima sakyti, kad gailestingumas yra viena iš esminių Dievo savybių, pats Jo širdies plakimas. Tai mums iššaukia Dievo gailestingos širdies dūžius patyręs žmogus, kurį šiandien randame susijaudinusio Tomo asmenyje ir jo šūksnyje – „Mano Viešpats ir mano Dievas!“.

Atleidimo didybė ir trapumas

Iš tikrųjų baisi! Bet kaipgi tasai žmogus, vos patyręs neišmatuojamą gailestingumą, taip žiauriai drįsta elgtis su savo skolininku, kuris jam skolingas sumą, prilygstančią trijų mėnesių atlyginimui? Kalėjime jis nebūtų turėjęs jokių galimybių persekioti savo skolininko, o gavęs atleidimą būtent taip daro. Evangelijos žodžiai nėra saldūs! Tokia palyginimo pabaiga yra kontrastinga romiam ir nuolankios širdies Jėzui, kuris, beje, irgi nesaldus!

Galutinis atleidimo išreiškimas prie kryžiaus

Galiausiai verta pažvelgti, kaip tamsiąją kančios valandą romusis Jėzus įgyvendina savo paties mokymą – minėtą Kalno pamokslą. Kitaip sakant, kaip Jo aštrūs bei reiklūs žodžiai tampa veiksmais arba kaip aštrumas Jame susitapatina su romumu. Jėzus ryžtingai eina savo kančios keliu: „Žinodamas visa, kas jo laukia, jis išeina į priekį ir klausia: „Ko ieškote?“ Jie atsako: „Jėzaus Nazariečio! Jėzus taria: „Tai aš. (...) Jei manęs ieškote, tai leiskite šitiems pasišalinti“ (Jn 18, 4–7).

Po to Jėzus rodo kliniškai širdžio tvirtumą liudydamas savo tiesą, be jokio atsako smurtui: „Tai pasakius, vienas iš ten buvusių tarnų smogė Jėzui per veidą, tardamas: „Šitaip tu atsakai vyriausiajam kunigui?!“ Jėzus jam tarė: „Jei pasakiau netiesą, įrodyk, kad tai netiesa, o jei tiesą, – kam mane muši?“ (Jn 18, 22–23). Paprastai Jėzus nevengia atsakinėti aukščiausiesiems kunigams ir Pilotui, tačiau nesusikalbėdamas su savo tardytojais tik tyli, bet nedūsauja, lyg neįsiedęs...

Jėzus, prikaltas prie kryžiaus, miniai besišaipant, taria: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Lk 23, 33). Šioje įtemptoje ir beviltiškoje situacijoje visiškai pažemintas, tarsį „Dievo prakeiktasis“ (plg. Ga 3, 13), Jėzus vis dar atsisako keršto ir prakeikimo. Tokia savitvarda yra įspūdinga. Tačiau atidžiai skaitant verta pastebėti tai, kad tiesiogine prasme Jėzus pats neatleidžia kaltininkams. Jis verčiau perleidžia tą misiją ar pareigą savo Tėvui.

Ir tai – ne atsitiktinumas. Kaip skambėtų, jeigu nukryžiuotas Jėzus būtų pasakęs: „Mylimieji, jums atleidiu“? Ar nenuvertintų nusikaltimo rimtumo? Ar nenuskambėtų kaip nepriimtinas kompromisas? Kai vykdomas siaubingas smurtas, kas gali rimtai bei moraliai teigti, kad čia nieko tokio? Jėzus to nedaro, tačiau pralenkia psalmininką, prašantį Dievo atkeršyti už patirtą blogį. Jis nejaučia nuoskaudos dėl patirto smurto ir nepasiduoda gavęs smūgi.

Susidūrę su atleidimo sunkumu, rodos, ir mes turime išeitį. Juk panašiai kaip Jėzus galime melstis: „Tu, Jėzau, atleisk, o aš pats jam blogio išvis nelinkiu.“ Taip daro šv. Steponas: „Viešpatie, neįskaityk jiems šios nuodėmės!“ (Apd 7, 60). Žmogžudystė, be abejo, – nuodėmė, ir šv. Steponas to neneigia, bet vis dėlto atveria erdvę atleidimui. Šitaip Jėzus ir Jo sekėjai mums atveria tikrą atleidimo kelią esant priespaudai ir nesant galimybei tarti: „Aš atleidiu.“

Grįždami prie Jėzaus gyvenimo matome, kad kančios akivaizdoje Jis neatsižada Kalno pamokslu, bet oriai jį įgyvendina, mylėdamas savo priešus ir melddamasis už persekiotojus. Žemiško gyvenimo pabaigoje Jėzus – jau puikiai apsipratęs atsitraukti į priešiškusumą – moka sutramdyti smurtą ir kartėlį. Savo mokiniams, besileidžiantiems misijon, Jis jau buvo pasakęs: „Jeigu užsuksite į tokį miestą, kur jūsų nepriims, išėję į aikštę tarkite: „Mes jums nukratome net jūsų miesto dulkes, prilipusias prie mūsų kojų, bet vis tiek žinokite: Dievo karalystė jau čia pat!“

Taigi Jėzus reikalauja su niekuo nesibylinėti ir kartėlio nesinešioti... Pats ramiai eina, nes giliai įsišaknijęs savo tikrovėje, iš kurios jokia priešiška jėga negeba Jo išstumti ar atskirti, pavyzdžiui, Nazarete: „Tai išgirdę, visi, kurie buvo sinagogoje, labai užsirūstino; jie pakilę išsivarė jį iš miesto, iki pakriūtės to kalno, ant kurio pastatytas jų miestas, ir norėjo nustumti jį žemyn. Bet Jėzus praėjo tarp jų ir pasišalino“ (Lk 4, 28–30). Taigi nuostabus Jėzaus atsakas ant kryžiaus apvainikuoja tam tikrą kelią, eitą ištisą gyvenimą mažomis praktikomis, mažais žingsniais bei sprendimais.

Pabaiga.

JEI TIK GALĖČIAU NETIKĖTI, kad Jėzus gimė ir gyveno, kaip visi įprasti žmonės; kad Jis buvo nukankintas ir mirė, kaip ir kiti žmonės; kad Jis nebuvo palaidotas ir paskui prisikėlė, – **NEBŪČIAU KRIKŠČIONIS**, ir nešvėščiau šios didžiausios savo ir visų krikščionių (*Jėzaus prisikėlimu tikinčių*) Šventės... **Sava širdimi pajuskiye šios Šventės didumą, ir sušukime sau: “JIS PRISIKĖLĖ!”**

Antrasis Velykų sekmadienis ir pasaulinė Gyvybės diena

Šiandien, švėsdami antrąjį Velykų sekmadienį, taip pat širdies bendrystėje būkime mintimis ir apie gyvybę, švėsdami pasaulinę Gyvybės dieną. Gyvybės dienos tikslas – priminti, kad kiekvieno žmogaus gyvybė – gimusio ir negimusio, sergančio ir sveiko, – ji yra šventa ir neliečiama. Bendraudami su Dievu, dėkokime Jam už gyvenimo dovaną!

Tinkami žodžiai Jėzui, ypač šiandien:

Jėzau, šlovinu Tave ir dėkoju už gyvenimą ir tikėjimą, kuriuos man suteikėi. Tu esi Dievo Sūnus, tapęs žmogumi, Tu esi Mesijas, mano ir visų mūsų Gelbėtojas.

Šiandien, Gyvybės dienoje, noriu pasakyti Tau kaip Petras: “Neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti.” Priimu Tave, Jėzau, kaip gyvybę ir patį gyvenimą, ir trokštu, kad vadovautum man ir būtum vienintelis Viešpats man.

Atleisk man mano nuodėmes, kaip atleidai nuodėmes paralyžiuotojo iš Evangelijos. Nuplauk mane savo dieviškuoju Krauju, kad būčiau gyvas. Prie Tavo kojų dedu savo sunkumus ir ligas... Viešpatie, išgydyk mane savo kančios galia, savo Kryžiumi ir garbingu Prisikėlimu. Tu esi gerasis Ganytojas, o aš tik viena iš Tavo avidės avelių, Tu esi Vynmedis, o aš viena iš Tavo šakelių: būk man gailestingas visada.

Jėzau, Tu niekada nesikeiti, Tavo rūpestis ir gyvybės dovanojimas man niekada nesikeičia. Tikiu, kad Tu vienintelis mane palaikai gyvą ir vis išgydai, nes esi kupinas užuojautos ir rūpesčio manimi ir kiekviena gyvybe.

Dėkoju, Jėzau, Tau už Tavo darbus: priimu Tavo meilės planą man. Tikiu, kad vis rodai mums savo šlovę, mus kurdamas. Vis bandantis pažinti Tavo veikimą - dabar dėkoju Tau ir šlovinu Tave! Amen!

Gegužinės pamaldos

Gegužės mėnuo yra skiriamas Švč. M. Marijos garbei. Gegužinės pamaldos Šlienavos bažnyčioje vyks: darbo dienomis po 18 val. Eucharistijos šventimo, o sekmadieniais 30 min. prieš 9 val. Eucharistiją, ir 15 min. prieš 13 val. Eucharistijos šventimą.

Visi kartu kreipsimės į Dievo Gimdytoją ir mūsų visų Motiną!

Mamos diena

Ateinantis sekmadienis (gegužės 4 d.) – MAMOS diena. Šią dieną švėsime su savo mamomis, jas sveikindami, jas laimindami ir už jas dėkodami Dievui. Būtinai pasakykite savo mamoms: “Mama, man viskas gerai. Aš džiaugiuosi.”

Šlienavos bažnyčioje, po 13 val. Eucharistijos šventimo, vyks ir mamoms skirta programa, kurioje mažieji Šlienavos mokyklos mokiniai su dainomis ir giesmėmis pradžiugins mamas.

Laukia visų mūsų jautri, mamiška diena...

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,
Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.